

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Revizuit de IER (<http://ier.gov.ro/>)

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A PATRA

CAUZA BOCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 58240/14)

HOTĂRÂRE

Art. 37 • Nestabilirea cu suficientă certitudine a faptului că reclamantul ar putea obține redeschiderea procedurii interne în cazul în care Curtea ar decide să accepte declarația unilaterală a Guvernului pârât și să procedeze la radierea de pe rol • Respingerea cererii de radiere
Art. 8 • Respectarea vieții private • Respingerea cererii de redeschidere a unei proceduri în stabilirea paternității unui copil născut în afara căsătoriei pe baza unei probe științifice inaccesibile la data acțiunii în stabilirea paternității • Expertiza medico-legală extrajudiciară efectuată cu acordul copilului care a devenit major • Lipsa unui just echilibru între interesele în speță

STRASBOURG

30 iunie 2020

DEFINITIVĂ

30.09.2020

Hotărârea a rămas definitivă în temeiul art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Bocu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din:

Yonko Grozev, *președinte*,

Iulia Antoanella Motoc,

Branko Lubarda,

Carlo Ranzoni,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Georges Ravarani,

Jolien Schukking, *judcători*,

și Andrea Tamietti, *grefier de secție*,

Având în vedere:

cererea nr. 58240/14 sus-menționată, îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Octaviean Bocu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 11 august 2014, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”),

decizia de a aduce prezenta cerere la cunoștința Guvernului român („Guvernul“),

observațiile părților,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 9 iunie 2020,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

Cererea privește imposibilitatea ca reclamantul să obțină revizuirea unei hotărâri definitive prin care s-a constatat că el este tatăl lui B.A.M., cu toate că, cu acordul acestuia din urmă, a obținut proba științifică conform căreia nu este tatăl său biologic. Potrivit reclamantului, în această situație este vorba de o încălcare a art. 8 din Convenție.

ÎN FAPT

1. Reclamantul s-a născut în 1947 și domiciliază în Brașov. A fost reprezentat de D.S. Oprea, avocat.

2. Guvernul a fost reprezentat de agentul guvernamental, cel mai recent de doamna S.-M. Teodoroiu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 2 februarie 1972, mama minorului B.A.M., născut la 18 septembrie 1971, a sesizat Judecătoria Brașov („judecătoria”) cu o acțiune în stabilirea paternității împotriva reclamantului. Prin sentința din 6 noiembrie 1972, reclamantul a fost declarat tatăl copilului. Sentința era întemeiată pe mărturia și pe o expertiză medico-legală a grupelor de sânge efectuată de Institutul de Medicină Legală Mina Minovici, care arăta că reclamantul putea fi tatăl biologic al copilului.

HOTĂRÂREA BOCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

4. Această sentință a fost confirmată, în urma recursului reclamantului, prin decizia definitivă a Tribunalului Brașov („tribunalul“) din 23 martie 1973.

5. În 2012, reclamantul a sesizat judecătoria cu o acțiune în tăgada paternității împotriva B.A.M. A solicitat instanței să dispună o expertiză ADN pentru a stabili dacă este tatăl biologic al copilului B.A.M.

6. Prin sentința din 28 iunie 2012, judecătoria a respins acțiunea. Reclamantul a declarat apel împotriva acestei sentințe. Prin decizia din 3 decembrie 2012, tribunalul a respins apelul și a statuat că acțiunea în tăgada paternității nu poate fi introdusă decât de soțul mamei care a născut copilul în cadrul căsătoriei și că, în speță, paternitatea copilului nu putea fi pusă în discuție decât prin contestarea hotărârii judecătorești care stabilise paternitatea copilului. Sesizată cu apel de către reclamant, Curtea de Apel Brașov („curtea de apel“) a confirmat hotărârile instanțelor inferioare prin decizia definitivă din 2 aprilie 2013.

7. În 2013, reclamantul a obținut consimțământul lui B.A.M., devenit major, pentru ca ambii să se supună unei expertize medico-legale extrajudiciare, cu scopul de a stabili dacă era tatăl său biologic.

8. La 6 mai 2013, în urma unui test genetic, a fost întocmit raportul de expertiză de către clinica privată M., care a stabilit că reclamantul nu era, din punct de vedere biologic, tatăl lui B.A.M.

9. La 4 iunie 2013, pe baza raportului de expertiză menționat anterior (supra, pct. 8) și a art. 322 din vechiul cod de procedură civilă (infra, pct. 12), reclamantul a sesizat tribunalul cu o cerere de revizuire a deciziei definitive din 23 martie 1973 (supra, pct. 4).

10. Prin decizia definitivă din 21 octombrie 2013, redactată la 12 februarie 2014, tribunalul a declarat cererea de revizuire inadmisibilă, pe motiv că nu îndeplinea condițiile de admisibilitate prevăzute la art. 322 din vechiul cod de procedură civilă. A arătat că decizia definitivă din 23 martie 1973 nu evoca în mod direct fondul cauzei și că raportul de expertiză din 6 mai 2013 nu constituia un înscris care să fi existat la momentul hotărârii din 1973, a cărei revizuire se cerea și despre care părțile nu ar fi avut cunoștință, în sensul art. 322 alin. (5) din vechiul cod de procedură civilă. A considerat că simplul fapt că o nouă realitate era dezvăluită prin documentul invocat, care fusese întocmit folosind o tehnică de testare genetică mai avansată decât cea care exista la data pronunțării deciziei atacate, nu era apt pentru a legitima admisibilitatea cererii de revizuire.

CADRUL JURIDIC ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

11. Dispozițiile relevante care reglementează recunoașterea unui copil născut în afara căsătoriei, așa cum aceste texte erau aplicabile în cauza de față, și practica internă relevantă sunt descrise în hotărârea *Ostace împotriva României* (nr. 12547/06, pct. 19-25, 25 februarie 2014).

HOTĂRÂREA BOCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

12. Art. 322 din vechiul cod de procedură civilă, aplicabil în prezenta cauză, expune motivele care ar putea sta la baza unei cereri de revizuire. Acesta este redactat astfel în părțile relevante în speță:

Articolul 322

„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

[...]

5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.

[...]”

13. Art. 509 din noul cod de procedură civilă, în vigoare de la 15 februarie 2013, expune motivele care ar putea justifica o cerere de revizuire. Acesta este redactat astfel în părțile relevante în speță:

Articolul 509

Obiectul și motivele revizuirii

„(1) Revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă:

[...]

5. după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților;

[...]

10. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă.”

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 8 DIN CONVENȚIE

14. Reclamantul se plânge de imposibilitatea de a obține recunoașterea în justiție a faptului că nu este tatăl lui B.A.M., deși raportul de expertiză realizat cu consimțământul lui B.A.M., devenit major, a exclus paternitatea acestuia. Acesta invocă art. 8 din Convenție, redactat după cum urmează:

„(1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admisă ingerința unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care respectiva ingerință este prevăzută de lege și dacă constituie o măsură

HOTĂRÂREA BOCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și a libertăților altora. ”

A. Cu privire la solicitarea Guvernului având scopul de a radia cererea de pe rol, în conformitate cu art. 37 § 1 din Convenție

15. În urma eșecului negocierilor dintre părți purtate în vederea soluționării amiabile a cauzei, Guvernul a informat Curtea despre intenția sa de a depune o declarație unilaterală pentru a pune capăt examinării cauzei de către Curte. A solicitat Curții, de asemenea, să radieze cererea de pe rol în conformitate cu art. 37 § 1 lit. c) din Convenție.

Art. 37 din Convenție este redactat astfel în părțile sale relevante:

„(1) În orice stadiu al procedurii, Curtea poate decide radierea de pe rol a unei cereri atunci când circumstanțele permit să se conchidă că:

[...]

c) din orice alt motiv constat de Curte, continuarea examinării cererii nu se mai justifică.

Totuși, Curtea continuă examinarea cererii dacă respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale o impune.

2. Curtea poate hotărî reînscrisura pe rol a unei cereri atunci când ea consideră că împrejurările o justifică. ”

1. Argumentele părților

16. Guvernul a prezentat o declarație unilaterală pentru soluționarea problemei ridicate de prezenta cerere.

17. În comentariile sale cu privire la declarația unilaterală a Guvernului, reclamantul subliniază importanța pe care o reprezintă pentru el posibilitatea de a solicita redeschiderea judecării cauzei sale. Este esențial, în opinia sa, ca o astfel de cerere să nu poată fi respinsă pe motiv că ar fi acceptat o soluționare pe cale amiabilă sau că, chiar dacă ar fi respins o astfel de soluționare, Curtea ar considera că ar putea fi de acord cu propunerea Guvernului.

18. Mai precis, reclamantul explică faptul că declarația unilaterală implică radierea cererii de pe rol. În temeiul art. 509 alin. (1) pct. 10 din noul cod de procedură civilă, numai constatările unor încălcări [ale drepturilor sau libertăților fundamentale] de către Curte, cu excepția prin urmare a deciziilor de radiere de pe rol, permit redeschiderea procedurii interne. Or, reclamantul afirmă că este important pentru el să poată obține redeschiderea procedurii interne pentru a putea sesiza instanțele naționale cu chestiunea cu privire la paternitatea lui B.A.M. Adaugă ca scopul cererii sale adresate Curții este de a nu mai fi considerat din punct de vedere legal ca tatăl lui B.A.M.

19. Pentru a se pronunța asupra declarației unilaterale a Guvernului, Curtea l-a invitat pe cel din urmă să se exprime asupra comentariilor reclamantului cu privire la termenii declarației unilaterale. În răspunsul său, Guvernul a făcut referire la textul art. 509 alin. (1) pct. 10 din noul cod de procedură civilă (supra, pct. 13) și și-a reiterat solicitarea de radiere a cererii de pe rol.

2. Motivarea Curții

20. Principiile generale privind declarațiile unilaterale au fost prezentate în cauzele *Jeronovičs împotriva Letoniei* [(MC), nr. 44898/10, pct. 64-70, 5 iulie 2016] și *Aviakompaniya A.T.I., ZAT împotriva Ucrainei* (nr. 1006/07, pct. 27-33, 5 octombrie 2017).

21. Mai precis, Curtea reamintește că, atunci când trebuie hotărâtă radierea de pe rol a unei cereri în întregime sau în parte în temeiul art. 37 § 1 lit. c) din Convenție pe baza unei declarații unilaterale, factorii care intră în joc includ natura plângerilor formulate, natura și sfera de aplicare a măsurilor eventual luate de guvernul pârât în executarea hotărârilor pronunțate de Curte în cauze anterioare și incidența acestor măsuri asupra cauzei examinate, natura concesiilor formulate în declarația unilaterală, în special recunoașterea unei încălcări a Convenției și angajamentul de a plăti o reparație adecvată pentru o astfel de încălcare, existența unei jurisprudențe relevante „clare și complete” în această privință – cu alte cuvinte, a ști dacă problemele ridicate sunt similare cu cele deja soluționate de Curte în cauze anterioare –, modalitățile de remediere pe care guvernul pârât intenționează să le ofere reclamantului și chestiunea dacă aceste modalități permit înlăturarea consecințelor unei presupuse încălcări.

În cazul în care Curtea este convinsă de răspunsurile date la întrebările de mai sus, verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 37 § 1 lit. c) și la art. 37 § 1 *in fine* din Convenție (și anume că nu se mai justifică examinarea în continuare a cererii în întregime sau în parte și că respectarea drepturilor omului nu impune examinarea în continuare a cererii). Dacă sunt îndeplinite aceste condiții, atunci decide să radieze cererea de pe rol în întregime sau în parte.

În acest scop, examinează cu atenție angajamentele asumate de Guvern în declarația sa unilaterală și, după caz, interpretează conținutul acestora în lumina jurisprudenței sale (*Jeronovičs*, citată anterior, pct. 64, precum și trimiterile citate).

22. În primul rând, Curtea observă că a constatat deja încălcări ale art. 8 din Convenție în cauze în care reclamantii nu aveau nicio posibilitate de a contesta, în lumina noilor probe biologice, stabilirea paternității printr-o hotărâre judecătorească definitivă (*Ostace împotriva României*, nr. 12547/06, pct. 52, 25 februarie 2014, *Paulik împotriva Slovaciei*, nr. 10699/05, pct. 46, CEDO 2006-XI și *Tavli împotriva Turciei*, nr. 11449/02, pct. 36, 9 noiembrie 2006). Prin urmare, prezenta cauză urmează jurisprudența consacrată a Curții.

23. Curtea reamintește că, în hotărârea *Ostace* menționată anterior, în care faptele erau similare cu cele din prezenta cauză, a concluzionat că nu se asigurase un echilibru just între interesele reclamantului și cele ale societății și că, prin urmare, sistemul juridic intern nu garantase în mod adecvat „respectarea vieții private” a reclamantului (*Ostace*, citată anterior, pct. 52). În cauza *Paulik*, citată anterior, Curtea a reținut, pe de altă parte, în cadrul examinării cererii de reparație echitabilă formulate de reclamant, că, în temeiul articolelor relevante din Codul de procedură civilă, procesul civil putea fi redeschis atunci când Curtea constata o încălcare a drepturilor reclamantului garantate de Convenție, când consecințele încălcării erau grave, iar acordarea unei reparații echitabile nu era suficientă pentru repararea acestora (*Paulik*, citată anterior, pct. 72).

24. Curtea observă că ceea ce a sancționat în temeiul art. 8 din Convenție în hotărârile referitoare la chestiuni juridice similare celor ridicate în speță a fost imposibilitatea persoanelor în cauză de a repune în discuție, pe baza unor noi probe biologice, stabilirea judiciară a paternității cu privire la copii care au devenit majori între timp, în cazuri în care realitatea biologică nu corespundea realității sociale. Consideră că, atunci când se constată încălcarea din acest motiv a art. 8 din Convenție, existența unei căi legale care permite persoanei în cauză să obțină redeschiderea procedurii interne constituie, în principiu, o soluție adecvată, deseori chiar cea mai potrivită, pentru a pune capăt încălcării și a înlătura efectele acesteia.

25. Curtea consideră că același lucru trebuie să fie valabil și în situații precum cea din speță, în care obiectivul urmărit de reclamant prin sesizarea Curții cu cererea sa era acela de a obține redeschiderea procedurii interne (supra, pct. 18). Prin urmare, este necesar să se examineze dacă reclamantul dispune de o cale judiciară pentru a obține redeschiderea procedurii interne pe baza unei declarații unilaterale.

26. În acest context, Curtea observă că art. 509 alin. (1) pct. 10 din codul de procedură civilă prevede posibilitatea de a obține revizuirea unei hotărâri definitive atunci când Curtea a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești și când consecințele acestei încălcări sunt grave și persistente (supra, pct. 13). În acest text nu se menționează posibilitatea de a obține redeschiderea procesului civil pe baza unei decizii de radiere a unei cauze de pe rol, indiferent dacă este vorba de o soluționare amiabilă la care ar ajunge părțile sau de o declarație unilaterală. Guvernul nu a prezentat exemple de hotărâri pronunțate de instanțele naționale care ar putea demonstra că acestea din urmă deschid proceduri civile interne pe baza deciziilor prin care Curtea radiază o cauză de pe rol. În sfârșit, Curtea observă că nu se menționează în declarația unilaterală prezentată de Guvern niciun angajament din partea acestuia care să permită redeschiderea procedurii, în cazul în care reclamantul dorea acest lucru.

27. Curtea consideră că în cauză nu se poate stabili cu suficientă certitudine că reclamantul ar putea obține redeschiderea procedurii interne în

cazul în care Curtea ar decide să accepte declarația unilaterală a Guvernului și să radieze cererea de pe rol. În special, nu exclude că reclamantul ar avea nevoie, pentru a putea solicita, dacă este cazul, revizuirea deciziei în discuție a curții de apel, de o hotărâre a Curții în care se constată în mod explicit încălcarea art. 8 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Hakimi împotriva Belgiei*, nr. 665/08, pct. 29, 29 iunie 2010, *Rozhin împotriva Rusiei*, nr. 50098/07, pct. 23, 6 decembrie 2011 și *Vojtěchová împotriva Slovaciei*, nr. 59102/08, pct. 26-28, 25 septembrie 2012).

28. În lumina celor de mai sus, Curtea admite argumentul prezentat de reclamant. Prin urmare, nu poate concluziona că nu mai este justificată continuarea examinării cererii. Mai mult, respectarea drepturilor omului, astfel cum sunt definite în Convenție și în protocoalele la aceasta, obligă la continuarea examinării cauzei. Astfel, trebuie respinsă cererea Guvernului având scopul de a radia cererea de pe rol în temeiul art. 37 din Convenție.

B. Cu privire la admisibilitate

29. Curtea reamintește că stabilirea relației juridice dintre un tată și fiul său prezumtiv se încadrează în sfera „vieții private“ a persoanei în cauză (*Ostace*, citată anterior, pct. 30 și *İyilik împotriva Turciei*, nr. 2899/05, pct. 23, 6 decembrie 2011). Prin urmare, art. 8 din Convenție se aplică faptelor speței.

30. Constatând că cererea nu este în mod vădit nefondată și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea o declară admisibilă.

C. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

31. Reclamantul susține că nu beneficia de o cale legală în dreptul intern pentru a obține recunoașterea în justiție a faptului că nu este tatăl lui B.A.M., deși expertiza medico-legală care a putut fi realizată în 2013 cu consimțământul fiului său prezumtiv, devenit major, a exclus clar paternitatea acestuia.

32. Guvernul contestă argumentul reclamantului. Conform acestuia, refuzul de a autoriza redeschiderea procedurii era motivat de preocuparea de a asigura respectarea securității juridice.

2. Motivarea Curții

33. În speță, Curtea observă că, în 1972, la scurt timp după nașterea lui B.A.M., mama acestuia din urmă l-a acționat în justiție pe reclamant printr-o acțiune în stabilirea paternității. Această acțiune a fost admisă pe baza unor

mărturii și a unei expertize medico-legale a grupelor sanguine care arăta că reclamantul putea fi tatăl biologic al copilului (supra, pct. 3).

34. Ulterior, în urma unei expertize medico-legale extrajudiciare, efectuată cu acordul lui B.A.M., care indica faptul că era exclus ca acesta să fie tatăl său biologic (supra, pct. 8), reclamantul a solicitat revizuirea deciziei din 23 martie 1973, bazându-se în special pe art. 322 pct. 5 Codul de procedură civilă, care prevede posibilitatea de a redeschide o procedură atunci când imposibilitatea de a prezenta înscrisuri în cursul procedurii inițiale ține de un eveniment exterior voinței părților. Cererea reclamantului a fost declarată inadmisibilă de către instanțele naționale, pe motiv că nu era îndeplinită condiția conform căreia era obligatoriu ca înscrisurile respective să existe deja la momentul procedurii inițiale (supra, pct. 10).

35. Curtea constată că problema ridicată în prezenta cauză este similară cu cea pe care a întâlnit-o în hotărârea *Ostace* menționată anterior. În această cauză, a constatat o încălcare a art. 8 din cauza imposibilității ca reclamantul să obțină redeschiderea unei proceduri prin care a fost declarat tatăl al unui copil, deși între timp a reușit să obțină, cu consimțământul copilului devenit major, o nouă probă biologică atestând că nu era tatăl acestuia din urmă (*ibidem*, pct. 43-45).

36. Totuși, ținând seama de observațiile formulate de Guvern, Curtea nu identifică niciun motiv pentru a se îndepărta în speță de concluzia la care a ajuns în hotărârea *Ostace*. Consideră că, prin respingerea cererii de redeschidere a procedurii de stabilire a paternității copilului născut în afara căsătoriei, deși toate persoanele în cauză păreau să fie de acord cu stabilirea adevărului biologic privind filiația lui B.A.M. devenit major, pe baza unei probe științifice, inaccesibilă la data acțiunii în stabilirea paternității, autoritățile naționale nu au păstrat justul echilibru între interesele prezente (a se vedea, de exemplu, *Tavli*, citată anterior, pct. 36 și *Ostace*, citată anterior, pct. 45).

37. Prin urmare, în speță a fost încălcat art. 8 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

38. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

39. Reclamantul solicită 50 000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care consideră că l-a suferit.

40. Guvernul consideră că suma solicitată este prea ridicată având în vedere jurisprudența Curții în materie.

41. Curtea consideră că art. 509 din noul cod de procedură civilă permite revizuirea unei hotărâri pronunțate în plan intern în cazul în care, ca în speță, Curtea a constatat încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale unui reclamant (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Elisei-Uzun și Andonie împotriva României*, nr. 42447/10, pct. 78, 23 aprilie 2019). Cu toate acestea, nimic din prezenta hotărâre nu trebuie să fie interpretat ca exprimând vreo opinie despre modul de soluționare a unei astfel de acțiuni (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Călin și alții împotriva României*, nr. 25057/11 și alte două cereri, pct. 109, 19 iulie 2016). În plus, Curtea acordă reclamantului 5 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

B. Cheltuieli de judecată

42. Reclamantul solicită 417,50 EUR reprezentând cheltuieli pentru onorariul avocatului efectuate de acesta în cadrul procedurii de revizuire în fața instanțelor interne. De asemenea, solicită 333 EUR pentru cheltuielile efectuate în fața Curții cu onorariul avocatului și pentru cheltuielile cu corespondența efectuate pentru sesizarea acesteia. În sfârșit, solicită 210 EUR pentru costurile aferente expertizei genetice medicale. Aceste cereri sunt însoțite de documente justificative.

43. Guvernul susține că trebuie rambursate doar cheltuielile de judecată legate de constatarea de către Curte a unei încălcări. Adaugă faptul că chitanțele care atestă onorariile avocatului nu sunt însoțite de un centralizator cu numărul de ore lucrate.

44. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de documentele aflate în posesia sa și de criteriile menționate anterior, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului suma de 750 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată pentru procedura internă și pentru procedura în fața Curții, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

C. Dobânzi moratorii

45. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN UNANIMITATE, CURTEA

1. *respinge* cererea Guvernului având scopul de a radia cererea de pe rol;

HOTĂRÂREA BOCU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

2. *declară* cererea admisibilă;
3. *hotărăște* că a fost încălcat art. 8 din Convenție;
4. *hotărăște*
  - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:
    - i. 5 000 EUR (cinci mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
    - ii. 750 EUR (șapte sute cincizeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de reclamant, pentru cheltuielile de judecată;
  - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. *respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 30 iunie 2020, în temeiul art. 77 § 2 și § 3 din Regulament.

Andrea Tamietti
Grefier

Yonko Grozev
Președinte